

## หอมกลิ่นสาบกรวี

ไพวรินทร์ ภาวงาม



# อภิชาติ จันนาเวช

## บทกวี-บทเพลง

### 'ลายพิน-กลิ่นนาง'

**อ**ภิชาติ จันนาเวช, คนหนุ่มผู้มากับบทกวีและบทเพลงที่มีกลิ่นอายโบราณ เป็นคนเรียนไม่จบมหาวิทยาลัยมหาสารคาม แต่ได้งานทำที่นั่น เพราะมีความสามารถพิเศษด้านอักษรโบราณอีสาน

"เกิดร้อยเอ็ด ก่อนไปเป็นเด็กในบ้านพักทหารที่ค่ายสุรนารี เพราะพ่อรับไปอยู่ด้วย กลับมาเข้าโรงเรียนที่ร้อยเอ็ด เข้าเรียนก่อนเกณฑ์ เพื่อนร่วมชั้นจากป.1 จนจบ ม.6 จึงเป็นเพื่อนที่แก่กว่า 1 ปีทั้งหมด จนสอบเข้ามหาวิทยาลัย ในคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ เรียนไปเรียนมารู้ว่าสมองตัวเองไม่ไหว เลยย้ายเรียนเอกภาษาไทย แต่จนแล้วจนรอดก็พบว่า เวลาเรียนที่เหลือยิ่งงี้ก็ไม่พอ เลยลาออก กลับมาอยู่บ้านได้สักพัก พอดีหน่วยงานที่เพิ่งตั้ง

ใหม่ โครงการอนุรักษ์โบราณภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ต้องการคนที่พอรู้เรื่องอักษรโบราณอีสาน หรือพอแปลออกบ้าง เพื่อนที่รู้จักสมัยเรียนตามตัวให้กลับมหาสารคามอีกครั้ง ทำไปทำมาก็อยู่จนถึงปัจจุบันนี้ ทั้งที่ยังเรียนไม่จบปริญญาตรี แต่ช่วงเรียนอยู่ที่ทำกิจกรรมกับเพื่อนบ้าง เข้าชมรมบ้าง ทำให้ค่อนข้างมีเพื่อนหลากหลาย ทั้งสายสถาปัตย์ ภาษาไทย กลุ่มคนรักการอ่านเขียน กลุ่มคนทำงานอาสาพัฒนา ทำให้เจออะไรหลายอย่างที่สามารนำมาปรับและประยุกต์ใช้กับการทำงานได้..."

'ลาย-แสงอุษา' คือนวนิยายเรื่องหนึ่งของเขาที่กำลังจัดพิมพ์ ผลงานจากการได้เข้าวัดบ่อยๆ...

"งานด้านเอกสารโบราณ เป็นงาน

ที่ต้องข้องเกี่ยวกับชุมชน เพราะเอกสารโบราณส่วนใหญ่ เก็บไว้กับวัดต่างๆ ทำให้มองเห็นถึงความเชื่อมโยงต่างๆ ในสังคม ทั้งพุทธศาสนา ภาษาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ศิลปะ ฯลฯ ทำให้การออกพื้นที่แต่ละครั้งได้อะไรใหม่ๆ ติดสมุดบันทึกกลับมาเสมอ อาจเป็นงานที่รับใช้งานที่ทำโดยตรง หรือได้วัตถุดิบที่จะนำกลับมาลั่นกรองเพื่อใช้เขียนงานอื่นๆ ทั้งงานเพลง หรือบทกวี หรือบางที่อาจเป็นข้อมูลที่สามารถนำมาใช้ในการสร้างฉาก หรือภูมิหลังต่างๆ ในนิยายได้ ทำให้จัดการกับความรูที่เป็นภาพกว้างๆ โดยการวิเคราะห์ สังเคราะห์ หรือจัดชุดความคิด ถึงสิ่งที่ทำ หรือสิ่งที่จะทำในอนาคตได้..."

นอกจากความสนใจในงานด้านเอกสารโบราณ ยังสามารถเล่นเครื่องดนตรีหลายประเภท ทั้งกีตาร์ ไวโอลิน พิน ซอ ฯลฯ

'ลายพิน-กลิ่นนาง' เป็นบทเพลงที่ประพันธ์ขึ้นด้วยอารมณ์กวีหนุ่ม...

## ลายพิน-กลิ่นนาง

หอมกลิ่นจางๆ จากมือนางเมื่อคราวหัดพิน  
จนอ้าย\* เปิดลายไจริน จับนิ้วประคองล่องสายโตดต่ง  
เสียงพินป่หัว แต่ใจอ้ายป่าวปานว่าวติก\* ลม  
เล่นเป็นลายเกี่ยวเอวกลม กลางแสงจันทร์ขึ้นในคืนเดือนหงาย

ภาพเก่าลาเลื่อน เมื่อแสงเดือนกลับกลายข้างแรม  
ในคืนอ้ายนับดาวแซม ป่เห็นแก้มแดงมาอยู่เคียงกาย  
เหงาคัก\* อยู่แต่ อ้ายปะ\* พินเพ\* บ่ยอมเปลี่ยนสาย  
หย่าน\* กลิ่นนางห่างลับเลื่อนหาย ปมาต่อลายพินอ้ายเผ้าคอย

กลิ่นผันไต้แสงจันทร์ก็คืองามอน  
มือ\* ลายพินอ้าย วอนๆ เคยมีเจ้าพ่อนอ่อนเอวเอื้อนกาย  
กับรอยยิ้ม และท่านางท่ามกลางเดือนหงาย  
อ้ายประทับปลับเลื่อนหาย ชมบ่หนายน้องแข่งแสงจันทร์

ยังคอยน้องนาง กลับมาสร้างลายพินสองเรา  
นับมืออยู่กับความเหงา ลายพินเก่าๆ ป่ร้ายแรงฝัน  
เสียงเพลงลอยผ่าน พังอ่อนหวานแต่ใจอ้ายสั้น  
ปมีน้องเคียงกัน หย่านพินเป็นหมันก่อนวันเดือนจาง

อภิชาติ จันนาเวช  
บทกวี-บทเพลง ปี 2551

\*อ้าย-(อีสาน)-พี่  
\*ติก-(อีสาน)-ถูก, สัมผัสถูก  
\*คัก-(อีสาน)-มาก  
\*ปะ-(อีสาน)-ปล่อย, ละเลย  
\*เพ-(อีสาน)-พัง  
\*หย่าน-(อีสาน)-กลัว  
\*มือ-(อีสาน)-วัน

"เขียนช่วงปี 2551 เป็นช่วงที่ทำงานอยู่  
ติดกันกับชมรมนาฏศิลป์พื้นบ้านของ  
มหาวิทยาลัย ก็มีรุ่นน้องที่รู้จักกันมาเยี่ยม  
บ้าง มาคุยด้วยบ้าง บนชานบ้านโบราณ  
หลังที่นั่งทำงานอยู่ มาหัดพิน มาพ่อน  
มารำบนบ้าน แรงแบบดาลใจก็เลยเกิด  
เขียนบรรยายตามฉากจริงที่ปรากฏในคืน  
นั้น ชานบ้าน แสงจันทร์ กลิ่นแป้ง ทำรำ  
ลายพินที่หัด ประติประต้อร้อยเรียงกันจน  
เป็นเพลง..."

การงานของเขา ดูเหมือนจะทำให้คน  
หนุ่มอย่างเขาแปลกแยกแปลกยุค เพราะ  
ต้องอยู่ทั้งในโลกความเป็นจริง และการเข้า  
วัดต่างๆ เพื่อติดตามสืบค้นเอกสารโบราณ  
อีสาน...

"ไม่มั่นใจนักว่าตนเองเป็นกวีหรือไม่  
รู้เพียงว่าสิ่งใดมากกระทบภายในแล้วอยาก  
เขียนสื่ออะไรออกไปก็จึงจะเขียนออกมา  
เวลาเขียนบทกวี ผมชอบเอาอารมณ์ตอน  
เขียนเพลงมาจับ เพราะอยากให้บทกวี  
เหมือนมีจังหวะ หรือท่วงทำนองที่ไม่ใช่  
โน้ต แต่เวลาเขียนเพลงผมชอบเอาอารมณ์  
ตอนเขียนเรื่องสั้นมาจับ เพราะอยากให้  
เพลงที่เขียน มีเริม มีเรื่อง และมีบทสรุป  
คือคนอ่านหรือคนฟังสามารถรับรู้ได้ว่า  
ฟังจบแล้ว สื่อถึงอะไร..."

อภิชาติ จันนาเวช, การเรียนใน  
มหาวิทยาลัยแม้ครึ่งๆ กลางๆ ทำให้เขามี  
วิชาการประพันธ์ติดตัว การมีวิชาพื้นฐาน  
อักษรโบราณอีสาน ทำให้เขาเที่ยวไปเที่ยว  
มาในโลกหลายใบ-อย่างมีความมุ่งหวัง! ■

ศุกร์ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๕